

til personlig at udføre Arbeidet". Lad os nu dog en Gang se, hvad det Ord „sin Stilling“ kan føre og absolut maa føre til. Jeg vil i saa Henseende først fremdrage et Forhold, der findes Sted i mange Kommuner, og det i de Kommuner, som vi i Sandhed skulle lægge nye Mærke til, fordi de staa paa det fremmeltigste Punkt med Hensyn til Kommunallovens Gjen-nemførelse, idet al Naturalprestation der er ophævet, og til Gjengæld derfor Enhver, der har Gøne, uden Undtagelse er optagen paa Kommunens Ligning, deriblandt da ogsaa det hele tjenende Personale i Kommunen. Samtlige Tjenestekarle i Kommunen, der altsaa staa opførte i Stat, ville nu dog sikkert nok komme og fremstille sig for Sogneraadet og sige: Vi kunne ikke paa Grund af vor Stilling som fast Tyende med vor egen Person forrette nogen Snekastning. Og naar Sogneraadet skal til at fælde en Dom herover, vil denne upaatvirelig blive, at der ikke kan paalignes et fast Tyende Snekastningsarbejde. Endvidere vil der komme en hel Mængde af den kvindelige Stand og melde sig paa samme Maade. Man maa jo huske paa, at ethvert Fruentimmer, som er i Stand dertil, ogsaa staa opført paa Kommunens Ligning. Men nu vil dog vist Ingen falde paa at sige, at et Fruentimmer — en Kone eller Pige — skal kunne kommanderes ud til Snekastning; jeg antager det idetmindste ikke. Altsaa gaar ogsaa hele den Del af Befolkningen fri for Snekastningen. Jeg vil fremdeles nævne en anden Del af Kommunens Beboere, nemlig samtlige Eiendomsbesiddere, saavel de større som de mindre, fra det 20de til det 60de Aar. Jeg er aldeles overbevist om, at den største Del af Eiendomsbesidderne, baade Gaardmændene og Godseterne og mange Andre, ville blive frifjendte for personlig at gjøre Snekastningsarbejde. (Sidenrigsministeren: Maa jeg bede om Ordet!) Hele Foranstaltningen vil altsaa ikke gaa saa let, som den ærede Minister mente. Den hele Mønstring skal jo saa derhos gjentages een Gang aarlig. Blicher det ikke en Uendelighed af Arbejder og en Uendelighed af Tilfælde, der stadig blive at bedømme? Naar den ærede Minister derfor sagde, at dette Forslag er let haandterligt, saa

figer jeg: Nei, det er i allerhøieste Grad uhaandterligt. Og hvad vil Resultatet blive? Ja, Resultatet vil blive, at de, som endelig blive erkjendte for arbejdsdygtige og arbejdspligtige, ville blive meget faa, og de ville faae hele Byrden. Det vil i mange Tilfælde og i mange Kommuner blive Resultatet, at de, som man i Almindelighed forstaaer ved de Arbejdspligtige, slet ikke ville komme til at udføre Snekastningen. — Dette synes jeg ogsaa maa kunne tjene til Beroligelse for det ærede Medlem, der sidst talte (Tobiesen), og som var saa bange for, at Arbejdsraften skulde mistes ved Flertallets Forslag. Det ærede Medlem kan være ganske rolig for, at Arbejdsraften netop efter Regjeringens Forslag vil synke ned i højere Grad end efter noget andet Forslag. Hvad nu i Dyrigt det angaar, at den nuværende Arbejdsraft bør fastholdes, da vil jeg, i Eghed med hvad den ærede Formand for Udvalget (Mourier-Petersen) nylig udviklede for det ærede Thing, atter minde om, at adskillige af de Kommuner, der staa fremmeltigt, allerede ved deres Fremgangsmaade have givet Afkald paa de jordløse Husmænd og Indsiddere, uden at man dog vist vil kunne fremlægge et eneste Vidnesbyrd fra disse Kommuner om, at denne Arbejdsraft savnes. Nei, Arbejdsraft er der saamænd nok af. Det, der trykker for nærværende Tid, er jo desværre netop Arbejdsløshed, og jeg vil derfor endog sige, at om et Sogneraad alene af Hensyn til i en trang Tid at hjælpe paa den arbejdsløse Klasse af Beboerne greb til at leie til Snekastning, vilde det mulig derved gjøre en god Gjerning. Vi skulle heller ikke være bange for, at Dagleien, som det ærede 4de Medlem for 8de Areds (Bonne) sagde, skal blive for stor. Den Klasse af Befolkningen, som ofte staar med tomme Hænder, vil, det er jeg overbevist om, ikke kimsse ad Sogneraadet, naar det i en haard Vinter kommer og tilbyder den en Dagløn. Nei, den vil tage derimod med Kyshaand. — Jeg for mit Bedkommende og Udvalgets Flertal tør i Genhold til det Aførte trostigt fremstille sit Forslag til § 3 for Offentlighedens Domstol ligeoverfor Regjeringens; vi frygte slet ikke for, at det skal blive underkjendt.